

det Sidste; det egentlig Afgjørende; det, som jeg synes er det Ænfte i Alt, hvad der er kommet frem, hvori der laa Noget. Naar man kunde faae Ændringer, hvorved man kunde slaae en Streg over den hele Adresse og indskrænke den til et Par Linier, troer jeg, vi kunde komme til Noget, der kunde have sin Betydning, og det var jo muligt, at det egentlig er Meningen fra Forslagsstillernes Side. Det blev nemlig sagt, at det var godt, at man kunde see, vi ikke havde Noget imod at sidde længere Tid sammen, og at det kunde være gavnligt for den nye Regjering at vide, at der saaledes fra vor Side ikke skulde være Noget i Veien for, at vi toge vor Sommer i Glæde herinde. (En Stemme: En 14 Dage.) 14 Dage? Det kan ikke være. Meningen; der er ingen Rimelighed for en saadan Begrænsning af Tiden. Man maatte under denne Forudsætning være villig til at sige: Vi ere nu komne til Erkjendelse af, at det ikke gjorde saa Meget, om vi kom til at sidde i længere Tid, og vi kunde da fornøstigtvis ikke regne mindre end en Maaned, der kan endog godt være Mulighed for en længere Tid. Naar vi især see hen paa den Dypregning, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) gav os, svarer jeg for, at een Maaned vil være altfor lidt til at komme igjennem dermed. Vi vilde da som sagt efter al Rimelighed komme til at tage vort Sommerlocale her i Thinget, men det vilde virkelig være en Udtalelse af Betydning, og det endog en overraskende Betydning. Jeg ibetmindste vilde selvstændig tilgive baade den gamle og den nye Regjering, om de levede i den Illusion, at vi havde en afgjort Aversjon for at sidde her i Juni, maaffee Juli Maaned; men kunne vi meddele, at vi vare komne efter, at det var nok saa godt at sidde her for at komme tilende med Sagerne, saa var der Mening i Adressen, saa var der virkelig Noget, som det var værd at bringe til Kundskab, thi det er Noget,

hvorm der i høi Grad kunde være Tvivl. Anderledes kan Forholdet heller ikke godt forstaaes. Man maa dog fornøstigtvis indrømme, at det var en besynderlig Maade at afkorte Forhandlingerne her om disse Sager paa, at faae en Ministerkrise, dernæst en Dimission af Ministeriet og dernæst en Tid, om hvis Varighed vi slet ikke kunne have nogen Mening, inden der kommer et nyt Ministerium. Vi have jo haft Exempler paa Ministerkriser, som varede en heel Maaned. Denne Krise skal jo først overstaaes, og vi maatte da fremdeles staae ved vort Ord, og naar det da lykkes Høi Majestæt at faae en Regjering, maa den gaae ud fra, at vi sætte Priis paa at ende Samlingen under en heldig Samvirken med den, selv om endnu en ikke ganske kort Tid derved maatte medgaae. Det er det, vi maae huske. Skulde jeg sammenfatte min Mening om denne Adresse i al Korthed, vilde jeg sige, at der ikke er nogen Grund til at kalde den usoyal, men vel Grund til at tvivle, om den i dette Øieblik kan siges at være rigtig konstitutionel, og at det dertil forekommer mig, at den er uden nogen egentlig reel Betydning; dernæst vilde jeg sige, at den er ueheldig affattet i sin Form, og endelig, hvis jeg skulde betegne dens Indhold, vilde jeg sige, at det forekommer mig, at det næsten maa gjøre et vist ironisk Indtryk, hvad der vistnok vilde passe sig lidet for en alleuunderdanigst Adresse. Ibetmindste kunde man ikke undre sig over, om Høi Majestæt ved Modtagelsen af denne Adresse vilde finde det ganske egent, at Folkethinget, efter først at have gjort Sit til at fremkalde en Ministerkrise med den deraf undbejvelige Følge, at en længere ubestemt Tid maatte gaae hen, inden de nye Ministre kunde træde i virksom Samvirken med Rigsdagen, nu skulde se sig kaldet til i en Adresses Form at udtale sit levende Vnske om at faae Leilighed til ved en frugtbar Samvirken med Regjeringen at komme til en endelig Afslutning af de meget vigtige Lovforslag, hvis Tilendebringelse netop ved